יח א מיי פ"ט מהלי אישות הלי ט סמג

עשין יח טוש"ע אה"ע סי

לו סער׳ יו:
יבו ב ג מיי פ״י מהל׳
יכו כ ג מיי פ״י מהל׳

לאוין רמב טוש"ע יו"ד סי׳

להרין לנוב טוט עיין ל טיי רכ סעי' יב: ב ד מיי' שם הל' ט

טוש"ע שם סעי' טו: בא ה מיי' שם טוש"ע

שם פעיף יו:

ב ו מיי׳ שם טוש״ע שם

ע"ש היטב קידושין סד:],

ד) [בקידושין סד: איתא פני

וכן איתא בחוטפתי. דמכילתין פ"ד], ה) [פי" הר"ן על רים מתני מתנא

בע"א], ו) [שייך לעמוד הקודס], ו) [שייך לעמוד

סבאן, ק) ופ"ח ה"גן,

עד קמי פסחה משמע ורבי יוסי סבר עד דמתפני פסחה משמע לספיקה דכיון דהיכה לספוקי הי משמע עד שיצה או עד שיגיע ה (לי פדי ג), ב) קייושין נלפוס פרים סוגיה מפונה משמע בד דייום סבר עד דמתפני יוסי סדר עד בליכה ספיקה פריב בדעותו בשנת פודר דפיינו עד שיגיע: (לי פדי ג) [מוספחה פ"ד

וכו'. כדפרישית: שתי כיתי בנות. משתי נשים שנשה זו החר זו וכל אחת ילדה שתי בנות: כולן אסורות חוץ וכו' דברי רבי מחיר. דקסבר רבי מאיר מעייל איניש לספיקא דלא איזדהר הארום בשעת קידושין דלא לימי לידי קלקול והואיל דלא ידעינן הי מינייהו קידש כולן אסורות: חוץ מן הקטנה שבקטנות. דלדברי הכל לית לה שם גדולה: רבי יוםי אומר כולן מותרות וכו'. דקסבר לא מעייל איניש נפשיה לספיקא: מוחלפת השיטה. כלומר אפיך מתניתין דנדרים ואימא לרבי מאיר מעייל איניש כו' (כ): והתניא. בניחותא דמוחלפת: זה הכלל כל שומנו קבוע. כגון רגלים: עד שילח. דקסבר מתבר' אמר קונס שאיני טועס יין מד (ג) הבציר בי עועס יין עד (ג) הבציר בי עד המסיק. לקיטה של זיתים: וכל שחין זמנו קבוע. כגון קליר ובליר דומנין הוו בחריפי חמנין הוו באפלי: עד הקין. עד שעת לקיטת תחנים או שאמר עד שיהא הקין שניהם משמע דאינו אסור אלא עד שיתחיל העם להכנים תאנים בכלכלות חהו בתחילת הקין: אמר עד שיעבור הקיץ אסור עד שיוכפלו המקלועות. עד שמכפילין הסכינים שקללו בהן התאנים ומלניעין אותן כמו מקפלין את הכלים (שבת דף קיג.). ענין אחר שיקפלו (ד) עד שחורן אותן בקופין ועושין אותן שירטי״ש כמו ליטרא

לספיהא ורבי יוסי סבר שמעייל איניש נפשיה לספיקא ורמינהי סמי שיש לו שתי כיתי בנות משתי נשים ואמר קדשתי את בתי הגדולה ואיני יודע אם גדולה שבגדולות אם גדולה שבקטנות ואם קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה שבקשנות כולן אסורות 🐡 דברי ר"מ חוץ מן הקטנה שבקטנות רבי יוםי אוִמר יכולן מותרות חוץ מן הגדולה שבגדולות אמר רבי חנינא בר אבדימי אמר רב מוחלפת השימה והתניא יזה הכלל כל שזמנו קבוע ואמר עד סלפני ר"מ אומר עד שיצא ורבי יוםי אומר עד שיגיע: בתני ייעד הקציר עד הבציר עד הְמְסִיק אינו אסור אלא עד שיגיע זה הכלל כל שזמנו קבוע ואמר עד שיגיע אסור עד שיגיע אמר עד שיהא אסור עד שיצא יוכל שאין זמנו קבוע בין אמר עד שיהא בין אמר עד שיגיע אינו אסור אלא עד שיגיע יעד הקיץ עד שיהא הקיץ עד שיתחילו העם להכנים בכלכלות "עד שיעבור הקיץ עד שיקפילו המקצועות: גמ" יתנא כלכלה שאמרו כלכלה של תאנים ולא כלכלה של ענבים תניא יהנודר מפירות הקיץ אין אָסור אלא בתאנים רשב"ג אומר ענבים בכלל תאנים מאי מעמא דתנא קמא קסבר תאנים מיקצצן

זו על זו ותרוייהו שיעבור ויקפילו משמע בסוף הקיץ: גבו' ולא כלכלה של ענבים. משמע אף על פי שהבליר הוי סמוך לאלחר לקיץ לא אמרינן שזה נתכוון לכלכלה של ענבים אלא ודאי אינו אסור אלא עד תאנים: **ענבים בכלל האנים**. ואסור עד כלכלה של ענבים: ענבים לא מקצצו ביד אלא בסכין ולא דמו כלל לתאנים הלכך לא הוו בכלל תאנים: ענבים נמי כי מירדק. כשמתבשלין יפה יפה שנושרין ענבים מן האשכול מקצלו נמי בידא כתאנים הלכך הוו בכלל תאנים: "מנא הוקפלו רוב המקצועות. אותן תאנים שנשתיירו בשדות ובאילנות:

בידא ענבים לא מיקצצן בידא רשב"ג סבר

ענבים נמי כי מירדרן מיקצצן בידא: עד

שיעבור הקיץ עד שיכפלו המקצועות:

תנא עד

שיכפילו רוב המקצועות

תנא

ולפום ההיא סוגיא מתניתין כדקיימא קיימא ורבי יוסי סבר עד ודאי בדליכא ספיקא הרהר בדעתו בשעת הנדר דהיינו עד שיגיע: שיצא אפילו הכי כיון דהך סוגיא איתמרא בסוגיא דנדרים משמע ורבי יוסי אומר עד שיצא. דסבר מעייל איניש נפשיה לספיקא דאיכא למסמך עילויה טפי מההיא סוגיא דהתם דלאו בדוכתא דאיכא לספוקי שמא עד שינא קאמר: גבו' יי למימרא דרבי מאיר איתמר ועוד דהא תניא כי הך סוגיא והוא דעת הרב רבינו משה בר מיימון זכרונו לברכה. אבל הרב רבינו משה בר נחמן זכרונו לברכה פסק כסוגיא

> ורמינהו מי שיש לו שתי כיתי בנות משתי נשים. מכל אשה שתי בנות הטנה וגדולה משנה בטות קסמה וגדומה מסט היא בקידושין פרק האומ נדף סד:) דסבר רצ (17 97:) מאיר דמחים אינש נפשיה מחיר דמחית חינש נפשיה לספיקא ושמא קרי לה לגדולה קטנה שבגדולות ורבי יוסי אמר וכו' דלא וגדולה דקאמר גדולה ממש: מוחלפת השימה. ואיפוך מתני׳ דר"מ לדרבי יוסי ודרבי יוסי לדר"מ: והתגיא. בניסוסל ולמלי והתנדא. בניחותה ועמהי למסיק התם אביי בלישול פליגי ואין לריך לומר מוחלפת השיטה: עד הבציר אינו אסור אלא עד שיגיע. וה"ה נמי אם אמר עד שיהא כיון דאין זמנו קנוע כדמפרש ואזיל: זה הכלל כל שומנו קבוע כו'. הכלל כד שומנו קבוע בו".
> כמו בלני למת עד שיהט
> לינו לסור לול עד שיהיט
> לכד בפ"ג בקידושין (דף
> סד:) י"מ דקליר ובליר
> היי ומנו קבוע ולין זמנו
> קבוע בגון דלמת עד [קבוע] כגון דחתר עד שילך פלוני למקום פלוני שאינו יודע כמה יאחר ול"ג דהא אמר עד שיהא הקין עד שיתחיל לתת בכלכלות אמר אינו אסור עד שילא אמר אינו אסור עד שילא ואין זמנו קבוע תפסינן ליה: קרץ. על שם שהולצים התחלנים. של תחלנים נקרח קיץ על שם שנקללת ביד.

דהתם דלא תיפוך דרבי יוסי אמר בעד פני אסור עד שינא ונקטינן כוחיה: ירושלמי^{ה)} קבע סעי׳ טו: סעי׳ טו: בג ז מיי׳ פ״ט שם הלכה יב סמג שם טוש"ע זמן למשתה בנו ואמר קונם יין שאני טועם עד שיהא משתה בני כמי שומנו קבוע או מאחר שיכול לדחותו תוספות כמי שחין זמנו קבוע ולח חפשיטח יולחומרה: בותבר׳ עד הקין עד שיהא הקין עד שיחחילו העם להכנים בכלכלות. קיץ זמן לקיטת פירות תאנים וקרי ליה קיץ לפי שקולנין אותן ביד וקתני לכיון דאמר עד הקין או עד שיהא עד שיתחילו העם להכנים בכלכלות ולא יותר לפי שאין זמנן קבוע: עד שיקפלו המקלועות. הסכינים שהם מיוחדים לחתוך התאנים כשעושים מהן עיגולין נקראין מקצועות והכי אשכחן דקרי קרא לסכיני מקלועות דכתיב (ישעיה מד) יעשהו במקלועות ואף העיגולין עלמן נקראים כן על שמן: גמ' כלכלה של האנים. שלפי שהן נקנצות ביד לקיטתן קרויה קיץ. ולא כלכלה של ענבים משום דלא מקללן בידא אלא על ידי סכין וההיא חתיכה מקריא: עובים כי מירדן מקללן בידה. כשיבשו עוקלי הענבים אף הם נקללין ביד מקרו: מותרות

גליון הש"ם בהר"ן ירושלמי קבע וכו' ולחומרא. עיין נהר"ן לקמן לף סג ע"ב ד"ה

> לעזי רש"י שירטי"ש. מחרוזות.

פירוש הרא"ש לספיקא. ודבר המבורר לקרות פני הפסח קאמר והיינו עד שיגיע: ור' יוםי סבר מעייל איניש נפשיה. םבר מעייל איניש נפשיה. ליאסר בכל מה שיוכל להסתפק: עד הקציר כו'. אינו אסור אלא עד שיגיע: בין שאמר עד שיהא [כו']

קליעות. ולשון יכפילו על שם שמניחין

נח נמות ומוך כנו זמן היות פטוני בחתר התנמחה ומו נרחה החי פירושה כי הדכר ידוע שפפעמים יתי הקניר ויתו הציל ברכה השנים ועוד דמשתה דזה הכנל קחי חדברים השניים מרובין ושנה למשת בל שיהם ביון דמנה אינו אסור אלת עד שינה ביון דמנה אינו אסור אלת עד שינים ויין שניהם בל הבנים בבלבלות. לא שיקונו ערה היינו סכינין שנקפלין ונוסין למוך מהיים מחלים שנישים שנישים שנישים עליהם המאים שנישים עליהם המאים שנישים עליהם המאים בבלבלות. לא שיניש ושרשה שניעות קיישות ויש מפרשים מקושות היינו מחללאות שתיישין עליהם המאים בדר ולאחר שתכניסין המאים המאים מתפלין המחללאות לשתכי הבל לפי שקום גדרו. ואם כוג בקדושין בפרק האומר (דף סד:) בגון החלים היינו מחללאות שתיישין עליהם המאים בדר לא שעיים בדר לא שעיים בדר לא שעיים עד קלות משניה בשיה לספיקא. כדרושה מבכון במתכי דבה לפיני: מי שיש לו שתי בתר בנות. משנה היא בקדושין בפרק האומר (דף סד:) בגון שמחר שבים שנש לו שתי בתר בנות. משנה היא בקדושין בפרק האומר (דף סד:) בגון שמחר שבים שנש לו שתי בתר בנות. משנה היא בקדושין בפרק האומר (דף סד:) בגון שמחר שבים שנש לו שתי בתר בנות. משניה וכולן קטנות וכידו לקדשן: ואיני יודע. לא ברכת כוומי: בולן אסורות. אף אמצעיות שבמחות דמעייל איניש נשים בבר מי ביודרן מיקצצן בידא. כשהם מבושלין שמחי ליקנות החומרות נוחות ליקנו משמיטו ומתני דקדושין דוקא: ולא בלבלה של עבבים. לישנא אחרינא שיורר, נמייבו היותרות נוחת ליקנו כשבת חבילי קש ותבילי ודדין:

מי שיש לו שתי כתי בנות משתי נשים. שנשל שניה לחתר חיחם הראשונה (סדושנו חדי) גדולה שבגדולות. בי שיש עד שוד פור ביוחר משחר ובשים. מממן מקר ממת המקום שבדרולות. והוא מקום שבדרולות ול שכן אתלמים שבדרולות בי בעת הלאשונה (שם וציים החדר). שהפשרות. בעת השליה (שם ושם), ואם קטבור שבדרולות ול שכן אתלמים שבדרולות ב בספק זה, ולגבי בנות שניה מקרי טולהו בנות גדולות (שם נאם). כולן אסורות. לאחרים עד שיתן גע ואפילו אמצעית שבקטנת, דלגבי קטנות אומה הבת בדולה היא (שם). כולך מותרות. דלא מחית אינט למינות מילאא דלימי כיה לידי שאילה לחכמים, וכי אמר גדולה, גדולה שבגדולות אאמר (שם). מוחלפת השיטה. הך דנדרים (שם) התנא שסידרן טעה באחת מהן והחליף שיטתו (פחחים נה). והתגיא. בניתומא, זה הכלל כל שזמגו קבוע. מספר ימי משך ומנו קבועים,

כגון פסח ויו"ט למטוטי קין וקליר ובליר, דאם אמר עד פני או אפילו עד שיהא, אינו אסור אלא עד שיגיע, דכיון דאין משך זמנו קבונ, שזה ממהר לבלות קיילו וקלירו זה מאחר, לא נמכוין זה אלא למחילטו, משימחילו הטם לקצור (קדושין מדי). אינו אסור אלא עד שיגיע. אפילו בעד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע. אפילו בעד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע. אפילו בעד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע. הפול משך כל שאמר עד שיהא אסור עד שיהא ומטר עד שיהא אסור עד שיהא אסור עד שיהא אסור עד שיהא אסור אלא דיל באר עד שיהא אינו מון קבוע. ר"ל כמה הוא משך כל שאמר עד שיהא אסור עד מוא מושך הרבה, אפילו אמר עד שיהא אינו אסור אלא ומסיק שאין זמנט שוה ואיכא חרפי ואפלי, וכן מדי מעוס רוב מבואות נמשך הרבה, אפילו אמר עד שיהא אינו אסור אלא

על שיניע (חאירי רוווחו).

הנהות הב"ח (ה) גמ' כולן אסורות חוץ מן הקטנה שבקטנות בן הקטנה שבקטנה: דברי ר' מאיר ר' יוסי לומר כל"ל: (3) רש"י ד"ה מוחלפת וכו' לר' מאיר מעייל איניש וכרי ולרי יוסי לא מעייל איניש כו׳ המ״ל: (ג) ד״ה איניש כו יסקית היות אמר קונס שאיני טועס יין עד הקציר של . ושעורים . חטים הבציר של ענבים: (ד) ד' למר עד וכו' ענין לחר שיקפילו עד שחוזרין התאנים בקציעות ועושין

אותן שירטי"ט כמו ליטרא הציעות ולשוו יהפילו על שם שמניחין אותן זו על זו ותרווייהו יכפילו ויקפילו

שיעבור הקיץ משמע נסוף הקיץ כל"ל:

מחלוקת: